

«Bacon \ Freud»

Ο Βαρνάβας Κυριαζής και ο Ανδρέας Αραούζος έχουν σκηνοθετήσει ο ένας τον άλλο, έχουν πρωταγωνιστήσει στις παραγωγές ο ένας του άλλου, έχουν αποδείξει επανειλημμένα ότι μεταξύ τους υπάρχει χημεία και κατανόηση. Αν επικεντρωθούμε σε παραγωγές που έγιναν στη Λεβέντειο Πινακοθήκη, ο Αραούζος σκηνοθέτησε τον Κυριαζή στο «Κόκκινο» και ο Κυριαζής τον Αραούζο στην «Αόρατη όψη». Και στις δύο αυτές περιπτώσεις είχαν στη διάθεσή τους, εκτός από τα επαγγελματικά τους προσόντα, δύο εξαιρετικά θεατρικά κείμενα, το ένα με κεντρικό ήρωα τον διάσημο καλλιτέχνη Ρόθκο, το άλλο μιαν επινοημένη μορφή ζωγράφου. Φοβόμουν ότι το καλό δεν θα μπορούσε να τριτώσει. Τρίτωσε όμως. Ο Κυριαζής και ο Αραούζος αλληλοσκηνοθετούνται και συμπρωταγωνιστούν στο «Bacon\Freud», τη νέα συμπαραγωγή της Alpha Square και της Λεβέντειου Πινακοθήκης. Πολύ σημαντική προϋπόθεση του καλού αποτελέσματος υπήρξε η ποιότητα του κειμένου της Ανθής Ζαχαριάδου. Δεν επρόκειτο για μια απλή ανθολόγηση και συρραφή στοιχείων, για ένα ad hoc σενάριο, αλλά για ένα αυτόνομο και ολοκληρωμένο θεατρικό έργο. Η μελέτη των βιογραφικών δεδομένων, των επιστημονικών πηγών, των τεχνοκριτικών πραγματειών, των ιδίων των εικαστικών δημιουργιών, έδωσε στην Ανθή Ζαχαριάδου τη σιγουριά και τη δυνατότητα να πάει παραπέρα, να πλάσει δύο ολοκληρωμένες περσόνες, τόσο αντίθετες όσο ήταν τα πρότυπά τους, τόσο δεμένες μεταξύ τους μ' αυτή τη σχέση αμοιβαίας εξάρτησης και ταυτόχρονα αμοιβαίας απόρριψης. Τα θέματα των διαλόγων αβίαστα εναλλάσσονται, καλύπτοντας την αισθητική, την τεχνοτροπία των έργων τους και τις προσωπικές επιλογές και στάσεις ζωής των δύο. Δεν πείστηκα για τις πληροφοριακού χαρακτήρα σφήνες που ανατέθηκαν στον ρόλο της Άντρεα Ρόουζ (Μαριλένα Αχιλλέως).

Έχοντας, λοιπόν, το καλής ποιότητας υλικό στα

χέρια τους, ο Κυριαζής και ο Αραούζος κάνουν ένα πολύ ενδιαφέρον υποκριτικό παιχνίδι. Ο περιορισμένος χώρος της σκηνικής δράσης, ωραία φτιαγμένος από την Έλενα Κατσούρη και τη Θέλμα Κασουλίδου, τους αναγκάζει σε στενή υποκριτική σύμπραξη, δεν τους επιτρέπει να λειτουργούν χωριστά. Κάθε ατάκα, κάθε έκφραση προσώπου, κάθε κίνηση του ενός προκαλεί την αντίδραση του άλλου. Τα δύο πρόσωπα του έργου δεν ρητορεύουν για την τέχνη με ατάκες παρμένες από τις συνεντεύξεις των προτύπων τους, αλλά μιλάνε με πάθος για το πιο σημαντικό κομμάτι της ζωής τους, βλέποντας τη ζωγραφική ως μέσο για να κυνηγήσουν την ολοκληρωτική έκφραση της αυτοεικόνας τους, της στάσης τους απέναντι στην πραγματικότητα, της σεξουαλικότητάς τους, της θρησκευτικότητάς τους. Οι ηθοποιοί υπογραμμίζουν τη διαφορετικότητά των ηρώων τους, με αποτέλεσμα να τεντώνεται η σχέση μεταξύ τους. Ο Κυριαζής και ο Αραούζος παίζουν εναλλάξ τις δεύτερες υποκριτικές φωνές, αφήνοντας τον συμπρωταγωνιστή να βγει μπροστά στις κορυφώσεις του ρόλου του. Πλάθουν την αυτοεικόνα των ηρώων τους, αλλά τονίζουν και την άρνηση των δύο ζωγράφων να αποδεχθούν τον τρόπο με τον οποίο ο ένας είδε τον άλλο στα πορτρέτα που είχαν ζωγραφίσει. Οι προβολές των έργων του Μπέικον και του Φρόνιτ γίνονται με μέτρο και τη στιγμή που χρειάζεται να στηρίξουν το κείμενο. Ο σχεδιασμός του φωτισμού από τον Κώστα Χαραλάμπους και η μουσική επιμέλεια από τον Ανδρέα Αραούζο συνέβαλαν στην αισθητική ενότητα της παραγωγής.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ